

Những 'vết thương' bên kia biên giới Việt – Miên

Monday, July 05, 2010

Kỳ 1: Những sòng bài chứa đến 95% dân Việt

Lữ Tống/Người Việt

MỘC BÀI (NV) - Từ chợ Bến Thành tôi lên chuyến xe bus số 176 đi Gò Dầu, Tây Ninh trong không khí oi bức của Sài Gòn của những ngày cuối tháng 6. Chuyến xe lòng vòng một lúc cũng ra khỏi thành phố, hướng về Củ Chi, rồi Gò Dầu. Cuối cùng xe ngừng tại một điểm sát biên giới với Cambodia.

Người khách ngồi kế bên tôi chỉ về phía chiếc cổng cao vòi vọi của cửa khẩu Mộc Bài, bà nhắc lại một lần nữa: đừng đánh bài mà chỉ nên đi chơi cho biết thôi. Các sòng bài này chưa thấy ai thắng mà mang tiền về được...

Hải quan Việt Nam tại cửa khẩu Mộc Bài. (Hình: Lữ Tống/Người Việt)

Bước xuống xe trong vòng vây của mấy anh chạy xe ôm, tôi bươn bả tránh ra xa rồi lợi bộ về hướng cửa khẩu.

Chỉ vài trăm thước từ bến xe, cửa khẩu Mộc Bài chừng như lớn quá khổ so với phía bên kia là dãy nhà mái ngói cong cong của hải quan Cambodia. Con đường tráng nhựa sạch như bong nổi liền hai phía. Tôi đứng trước cửa hải quan Việt Nam một lát để nhìn đoàn người từ trên hai chiếc xe tour vừa đổ khách xuống. Cả trăm người ồn ào xuống xe, chen nhau vào làm thủ tục xuất cảnh trong khi chiều đang xuống rất nhanh. Tôi bước vào hàng, chung với người khách cuối cùng. Hình như ai cũng hấp tấp để mong bước qua bên kia biên giới, càng nhanh càng tốt. Tôi ngần ngừ giây lát khi một người mặc áo xanh đưa cho tờ khai xuất cảnh. Tôi biết chắc anh ta đang chờ một vài đồng tiền tip, và không lẽ mình lại đứng đưng trước cử chỉ khá thần thiện của anh ta... Thần thiện ư? Tôi cười một mình trước ý nghĩ này.

Bên kia biên giới là Bavet, một tỉnh giáp giới Việt Nam của Cambodia. Bavet mở ra trước mắt tôi với hai dãy nhà bề thế, thỉnh thoảng chen vào đó là những vuông đất trống, chưa kịp xây dựng. Sòng bài đây rồi. Một chút nôn nao trong tôi khi biết mình đang đi vào thế giới của dân ăn chơi. Nơi đây nổi tiếng, không những đánh bài, buôn người, cho vay nặng lãi, mà thậm chí còn có thể nhốt người đòi tiền chuộc nếu nạn

nhân lỡ mượn tiền mà không trả nổi. Những thông tin này có được từ một tiệm hớt tóc mà tôi ghé qua trước khi lên xe trực chỉ Mộc Bài.

Hải quan Cambodia. (Hình: Lữ Tống/Người Việt)

Tôi chọn một anh xe ôm có tướng tá hiền lành, ngỏ ý muốn đi vòng vòng hết khu vực sông bài. Người đàn ông Cambodia chạy xe trông khá thân thiện, nói tiếng Việt rất sôi, lạ làng mời tôi lên xe và bắt đầu huyền thuyên về những sông bài hai bên đường.

Trước tiên là Le Macau, rồi Las Vegas, Chateau, New World, Titan King, Winn và VIP Casino... Cái lớn cái nhỏ, những sông bài với mặt tiền đầy đèn neon màu nhấp nháy như mời gọi khách. Tôi hỏi anh xe ôm: "Bên này mượn tiền dễ lắm phải không?" Anh chàng gật đầu, nói, nếu anh có hộ chiếu ngoại quốc thì được, còn nếu mang hộ chiếu Việt Nam thì phải có người bên phía Việt Nam giới thiệu. Tôi hỏi: "Giới thiệu bằng cách nào?" anh xe ôm im lặng không trả lời. Tôi biết anh cũng chỉ nghe lỏm mà thôi.

Tôi quyết định vào Casino Las Vegas, vì cái tên gợi cho tôi những hình ảnh tráng lệ mà mình vừa rời đi. Tên thì giống, nhưng thực tế thì... "một trời một vực." Las Vegas của Bavet thật ra không bằng bất cứ sông bài nào, dù là nhỏ nhất, trên nước Mỹ. Bước vào cửa, được một cô gái ngay lập tức tới sẵn đón. Cô mời tôi đổi tiền và giới thiệu những trò chơi hấp dẫn. Tôi cảm ơn và đi lòng vòng xem quang cảnh của người chơi.

Bài sập xám 7 lá chiếm lĩnh khắp gian phòng. Chỉ một hai bàn Black Jack loe hoe người chơi. Đang đứng nhìn người chia bài với bàn tay điệu nghệ, tôi giật mình vì có người khều nhẹ nơi vai. Quay lại thì thấy một người đàn ông ra dấu muốn nói chuyện với tôi. Lặng lẽ bước ra ngoài, anh chàng tự giới thiệu tên là Ngươn, làm "dealer" cho sông bài Chateau. Ngươn hỏi có chỗ nghỉ ngơi chưa? Tôi lắc đầu. Ngươn nhìn chiếc ba lô của tôi: "Anh từ Sài Gòn qua hử?" Tôi gật. Ngươn tiếp: "Có phòng rất đẹp bên Chateau anh có muốn qua không?" Như thể sợ tôi lắc đầu, Ngươn tiếp ngay: "Không tốn tiền đâu, để tôi lấy phòng cho anh rồi thùng thẳng chơi sau cũng được mà. Tôi làm việc bên Chateau nên lấy phòng dễ dàng lắm." Tôi cười cười: "Nhưng tôi không chơi thì làm sao có phòng?" Ngươn nói: "Không sao đâu, miễn là anh chơi vài ván là được, tôi cần chủ thấy mình làm việc thôi mà."

Theo chân Ngươn lên chiếc xe Toyota đời "Cá Mập," mặc dù chỉ cách vài bước, hình như sông bài không muốn các Thượng Đế của mình đau chân nên xe đưa đón rất tận tình. Vào đến Chateau, Ngươn nhanh nhẹn hỏi Passport của tôi để "đăng ký" phòng. Tôi ngại ngần đưa cho anh ta cuốn Passport của mình mà mắt không rời y một phút nào. Khoảng 15 phút sau, anh ta đến, cho tôi biết là phòng đã có và mời tôi đi nhận. Có lẽ cuốn Passport do Mỹ cấp đã giúp chuyện lấy phòng mau chóng hơn dự kiến.

Điều làm tôi nhớ nhất có lẽ là căn phòng của sông bài Chateau. Mặc dù sông bài khá nhỏ và không có gì đặc sắc, khách sạn của nó không hề thua kém bất cứ một casino

nào về phẩm chất. Toàn bộ căn phòng toát lên vẻ sang trọng với cách bài trí hiện đại. Không phải phát bất cứ một chút gì mang hơi hám Trung Quốc mặc dù sòng bài này tôi biết ông chủ là người Malaysia gốc Tàu.

Nghỉ ngơi chưa được 15 phút, chuông điện thoại trong phòng rung tới tấp. Người gọi mời tôi xuống ăn tối. Anh ta không nhắc gì đến việc có đánh bài hay không. Tôi tắm qua loa, bắt đầu vào cuộc...

Phòng ăn dành cho khách chơi bài tương đối nhỏ. Chỉ mười bàn và một dãy đồ ăn nấu sẵn. Tôi quan sát những người có mặt trong phòng, và phát hiện ra rằng, tất cả đều là người Việt Nam!

Tôi hỏi Người về nhận xét này. Anh tỏ ra ngạc nhiên về sự hiểu biết... quá muộn của tôi. Người cho biết, hầu như 95% là người Việt, thỉnh thoảng một xe chở du khách Trung Quốc tới nhưng họ ít đánh bài mà chỉ cốt yếu đi xem cho biết và... sẵn gái. Tôi hỏi Người về việc "gái gú." Người nói, "chuyện nhỏ, ăn uống xong tui dẫn ông đi..."

Chưa cầm cây bài nào trong tay mà được ăn, được ở nên tôi bắt đầu thấy.... áy này! Ăn qua loa tôi phở nấu theo kiểu Chợ Lớn. Xong, tôi hỏi Người chỗ đổi tiền. Anh ta sốt sắng bảo tôi đưa cho anh ta đi đổi "phình" giùm, vì nếu anh ta đứng tên thì chủ sòng bài sẽ ghi điểm, coi như anh ta tròn trách nhiệm dẫn khách trong ngày. Tôi gật đầu, nhờ anh ta đổi \$200. Người rút lui nhanh như sóc. Mười phút sau, anh ta trở lại với những chiếc phình xanh đỏ trong tay.

Tôi tới bàn Black Jack và kín đáo quan sát chung quanh. Hầu như người nào ngồi trong sòng cũng cùng một dáng: ủ rũ, mệt mỏi và mất ngủ. Cô gái chia bài người Cambodia cười rất duyên và tay cô nhanh lẹ xào bài không thua gì các tay chia bài tại Las Vegas chính hiệu.

Nét đặc biệt của các sòng bài tại đây là người chia bài không được nhận tiền "tip" của người chơi, thế nhưng họ vẫn có cách khác. Mỗi lần trúng lớn, một người tiếp viên đi lòng vòng bên ngoài để gợi ý bạn thưởng cho người chia bài và những phình được trao cho người tiếp viên này rồi sau đó họ đưa lại cho người chia bài.

Chưa tới nửa tiếng, \$200 của tôi mất tiêu trong đồng phình của nhà cái. Người hỏi tôi có muốn qua mấy sòng khác hay không? Tôi ngạc nhiên, Người làm việc cho Chateau sao lại hỏi tôi có muốn đi nơi khác? Tôi hỏi có chỗ nào lớn hơn không? Người gật đầu, chắc nịch.

Lại Toyota cá mập đưa đón, chiếc xe chở hai chúng tôi băng qua bên kia đường. Có nghĩa là khoảng cách xe chạy không quá... 200 thước. Sòng bài New World bên ngoài trông khiêm nhường hơn Chateau. Vãn ánh đèn chớp tắt đều đặn trên nóc nhưng New World không hấp dẫn bằng các casino khác. Tôi hỏi việc này và được Người cho biết: Vào bên trong nó sẽ có thứ khác hấp dẫn lắm.

Hấp dẫn? Tôi ngạc nhiên thật sự, trong sòng bài thì có gì hấp dẫn hơn là... đánh bài?

Chưa kịp hỏi những "hấp dẫn" mà Người hứa hẹn, anh đã bươn bả đi như chạy. Tôi sai theo sau lưng, lòng cứ tiếc mãi về \$200 vừa "cúng" cho Chateau. Cuối cùng, cũng đành chặt lưỡi một cái, coi như cho qua, để gầy sòng mới...

(Kỳ sau: Có những người Việt Nam 'gá' con gái cho sòng bài bên Cambodia)

Có những người Việt Nam 'gá' con cho sông bài

Tuesday, July 06, 2010

Kỳ 2- Phóng sự: Những 'vết thương' bên kia biên giới Việt-Miên

Lữ Tống/Người Việt

Hải quan Việt Nam tại cửa khẩu Mộc Bài. (Hình: Lữ Tống/Người Việt)

CAMBODIA - Casino New World cũng bàn Black Jack, “phé bảy lá” và máy đánh bài, nhưng hình như khách đến đây khá ít. Nguơn kéo tuốt tôi vào căn phòng nhỏ bé khoảng 10 thước vuông. Tôi hết sức bất ngờ, vì sau tấm màn được vén lên là hơn 20 cô gái ngồi xếp hàng trên một chiếc ghế dài. Cô lớn nhất chắc không quá 19 tuổi, số còn lại xấp xỉ từ 15 tới 17 là cùng. Những khuôn mặt còn phảng phất vết bùn của sông nước miền Tây không che nổi mắt tôi. Một người đàn bà nói chuyện nho nhỏ với Nguơn rồi nhìn tôi mỉm cười. Tôi nhìn bà ta chăm chú, hỏi: “Sao đây?” Nguơn đỡ lời: “50 'một lần.' 'Qua đêm' trăm rưởi.”

Đã có ý định từ trước cho bài viết này, tôi chọn, và chỉ vào cô gái trẻ nhất. Người đàn bà quay sang nói gì đó với Nguơn. Tôi làm như không chú ý, bước ra ngoài và hít một hơi dài, chuẩn bị cho màn kịch sắp tới phải đóng.

Ánh đèn từ Casino Titan King ở phía bên kia đường như đang cố vươn tới níu tôi vào. Mười một giờ đêm, đường vẫn đầy người. Kẻ đứng người ngồi chung quanh các xe đồ ăn của người bán xứ dọc hai bên đường. Đêm Bavet chìm dần, nhưng chính lúc này là lúc dân chơi bài bắt đầu sát phạt. Họ như những con dơi, nháo nhác bay ra khỏi hang, trảm mình vào khói thuốc lá, trong tiếng nhạc xập xình và bị những chiếc “phình” xanh đỏ mê hoặc khiến người ta không ngần ngại bán hết tài sản để cầm nó vùn vùn trong đôi tay run rẩy sau khi những đồng tiền cuối cùng đã vào tay nhà cái.

Đêm Bavet sâu hơn. Nguơn vẫn còn trong phòng. Tôi biết anh ta đang chờ tiền “đất mới.” Tôi quay lại quầy bán rượu của Casino, kêu một chai bia, ngồi chờ.

Càng về khuya, ánh đèn của những Casino hình như càng sáng hơn. Người đánh bài

không hiểu từ đâu ra, ngày một nhiều. Có thể họ vừa ngủ một giấc bù cho suốt đêm qua? Tôi tới gần một bàn Black Jack, sáu người Việt ngồi chung quanh đang “phấn khởi” trước một ván bài mà nhà cái bị “bù.” Anh chàng nói tiếng Trung đặc sệt lớn giọng kêu người mang nước tới. Ba người đàn bà ngồi trong sòng có cùng một cách ăn mặc, không nói cũng biết là tiểu thương, đang trách móc lẫn nhau. Người thì nói sao không về vào hôm qua để đỡ phải thua đau? Người thì cần nhẫn vì đã mất toi hơn ngàn bạc... Ba người đàn ông, sau khi được nhà cái chung tiền có về... bắt cần đời hơn. Một người khá trẻ, cười gượng khi tôi tò mò: “Coi bộ trúng dữ nghen.” “Trúng khi gì, hôm qua cháy sạch, bữa này mới vay tiền đánh tiếp.” “Làm sao vay được? Bộ cầm đồ hả?” anh chàng nhìn tôi: “Muốn biết hỏi mấy thằng cò...”

Cả ba chàng này đều từ Lâm Đồng tới. Họ mượn xe đi suốt đêm qua và lập tức nhảy vào sòng bạc. Một trong ba người sau đó kể với tôi, tuy ham chơi, anh ta chưa hề vay nợ của xã hội đen. Anh biết một trường hợp xảy ra cho hai vợ chồng một nha sĩ rất tiếng tăm ở Lâm Đồng, cũng vì cờ bạc tại đây mà tán gia bại sản. Người nha sĩ mang hàng trăm ngàn đô la sang đây thua sạch, sau đó mượn tiền tại sòng bài hơn ba chục ngàn nữa cũng tiêu luôn. Anh ta bị giữ lại gần một tuần lễ tại đây để chờ người nhà mang tiền qua chuộc về. Hộ chiếu của anh ta bị lấy nên không có cách nào thoát thân.

Còn một trường hợp khác dành cho quý bà. Cũng mượn tiền nhưng phải lấy thân trả nợ. Vài trăm đô la cho một lần hiến thân là trường hợp của chị T. nhà ở Lộc Ninh. Chị này theo bạn bè đánh bài mà mất trắng hơn một mẫu cà phê, tương đương ba tỷ bạc. Lần cuối cùng thua sạch phải mượn tiền để gỡ... nhưng mấy ai gỡ được từ một sòng bài? Chị bán mình hai trăm đô la cho một tay chơi người Trung Quốc qua mối lái của những tay cò, như Nguon.

Nguon tới sau lưng tôi, ra hiệu theo anh ta. Vừa đi vừa nói nhỏ: “Con nhỏ này mới làm có ba ngày, ông hên lắm đó!” Tôi im lặng theo sau, đến gần cô gái đang ngồi chờ tại quầy rượu của Casino. Nguon nhìn tôi, dục: “Đẫn nó về phòng ông đi.” Tôi không nói gì, chỉ nhìn mặt cô bé. Khuôn mặt em làm tôi gần như nổi gai ốc. Nhỏ nhắn và ngo ngác, thậm hại. Cô nhìn Nguon như cần sự giúp đỡ mà có biết đâu cô đang giao thân cho quý. Phải gọi là cháu bé mới đúng vì trông quá con nít. Tôi ngồi xuống và hỏi: “Em tên gì?” Lí nhí rất nhỏ trong cổ, nhưng tôi cũng nghe: “Linh.” Chắc là tên mới đặt, vì người nhà quê không quen lấy một cái tên mơ hồ đặt cho con. “Quê em ở đâu?” “Gò Dầu.” “Làm lâu mau rồi?” “Mới mấy ngày,” “Giá nhiều?” “Năm chục.” “Có giấy tờ gì không? Sao nhỏ tuổi quá mà đi làm rồi?” “Giấy tờ không đem theo nhưng đủ tuổi mà.” “Bao nhiêu mà đủ?” “Mười bốn gòì.”

Thế đấy, cháu nói rõ ràng: 14 tuổi, “đủ gòì.”

Vậy là “lý lịch trích ngang” đã rõ. Dân miền Tây, 14 tuổi, cha mẹ mang cháu sang đây, “gá” cho sòng bài lấy tiền rồi bỏ cháu lại.

Vẫn nhìn khuôn mặt “Linh:” khuôn mặt hoàn toàn vô cảm, lặng thinh, không buồn, không vui. Tôi lặng lẽ đưa cháu ít tiền: “Để cháu ăn quà,” rồi bỏ đi.

Tôi bỏ đi để lại cho Nguon “làm việc” với cháu “Linh.” Bước qua bên kia đường là sòng bài khác: Titan King. Cao bảy tầng, được xem là lớn nhất tại Bavet. Sòng bài có cách bài trí xa hoa hơn những cái còn lại.

Tôi vẫn còn ám ảnh bởi khuôn mặt cháu gái nên bước đi mà không biết đi đâu. Sòng bài này bên trong khá lớn, khoảng 300 người ngồi đầy trong đại sảnh. Máy đánh bạc leng keng vui tai cộng với tiếng ca nhạc trên chiếc sân khấu nhỏ làm thành một phiên chợ. Nhạc Việt Nam trỗi lên giữa đất trời Cambodia làm tôi có cảm giác vui vui. Các sòng bài

nơi đây chia làm hai khu, một khu đổi tiền ra phỉnh, một khu thì dùng thẳng tiền... Việt Nam. Từng chồng bạc 500 ngàn, 200 ngàn và 100 ngàn chất đầy trên bàn. Người chơi ồn ào tranh cãi, bằng tiếng Việt. Bảo vệ sòng bài đa số là dân Cambodia lại không hề biết tiếng Việt cũng góp những nụ cười gượng méo xệch khi có ai đó pha trò. Sòng tài xỉu khá lớn và người chơi bao vây vòng trong vòng ngoài làm tôi liên tưởng đến các sòng bài tại Macau từ thời Tưởng Giới Thạch còn sống mà tôi được xem trên phim ảnh.

Hiện đại hay không thì sòng bài Bavet cũng đang vất đến cạn kiệt người chơi mà tuyệt đại đa số là dân mới giàu nhờ bán đất, các tiểu thương muốn đổi đời, các đại gia thừa tiền rủng mủ của Việt Nam đang lần lượt xếp hàng theo nhau vào chỗ chết. Dù được hay thua, hiếm có người nào đến đây một lần mà không quay lại.

Trên đường trở lại Sai Gòn sáng hôm sau để chuẩn bị ra Bắc, lòng tôi cứ thấy tròn xoe đôi mắt của cháu gái vừa gặp đêm qua. Tôi biết hàng ngàn cháu như thế vẫn còn bị cô lập bên trong đất nước Cambodia và Thái Lan để kiếm tiền bằng thân xác bé nhỏ của mình. Ngay tại Việt Nam, báo chí vẫn nhắc nhở rất nhiều về những vụ buôn người nhưng hình như xã hội đã trở thành vô cảm. Tiếng kêu cứu của các bé gái thì nhỏ mà đồng tiền xanh lại quá to, to đến có thể che mắt những bậc cha mẹ nghèo khổ cùng cực không còn cách nào khác ngoài việc phải chấp nhận bán con mình như bán lúa.